

Arrest

nr. 154 417 van 14 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 juli 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. DECLERCK, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 27 januari 2015, in functie van zijn Belgische stiefvader, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 17 juli 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 25 juli 2015 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 27.01.2015 werd ingediend door:

Naam: [G.]

Voornaam: [A.]

Nationaliteit: Nepal

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover betreft:

De familieleden vermeld in art. 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden op zich bij hem voegen.

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende:

'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen.'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Belgische referentiepersoon.

Uit de door betrokkene voorgelegde stukken, loonfiches van BVBA Belfort-Français te Brugge van augustus tot oktober 2014) en uit het administratieve dossier (raadpleging van de databank van de RSZ) van betrokkene blijkt dat hij in de afgelopen maanden zelf tewerkgesteld was. Aangezien betrokkene zelf over een inkomen beschikt, kan niet gesteld worden dat hij ten laste is van de referentiepersoon.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.“

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 40bis, § 1 en § 2 en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3.2. van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Enig onderdeel: schending van de aangevoerde bepalingen doordat verwerende partij niet heeft gemotiveerd op grond van welke specifieke situatie of stukken verzoeker niet (langer) ten laste zou zijn van de Belgische referentiepersoon.

Verzoeker heeft een aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden ingediend, teneinde zich bij zijn moeder en Belgische stiefvader te kunnen voegen.

Art. 40bis §2, eerste lid, 3° Vw. bepaalt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreeerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Art. 40ter Vw. bepaalt daarnaast:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- De familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)”

De aanvraag van verzoeker werd geweigerd, zeggende dat verzoeker niet zou voldoen aan de voorwaarde van het ten laste zijn van de Belgische referentiepersoon (stuk 1):

“Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de Belgische referentiepersoon.

Uit de door betrokkene voorgelegde stukken, loonfiches van BVBA Belfort-Français te Brugge van augustus tot oktober 2014) en uit het administratieve dossier (raadpleging van de databank van de RSZ) van betrokkene blijkt dat hij in de afgelopen maanden zelf tewerkgesteld was. Aangezien betrokkene zelf over een inkomen beschikt, kan niet gesteld worden dat hij ten laste is van de referentiepersoon.”

De term ‘ten laste/afhankelijk’ zijn is een term uit het Unierecht, waardoor de rechtspraak van het Hof van Justitie beschouwd moet worden als enige bron van interpretatie ervan (RvV nr. 134 902 van 11 december 2014).

Uit deze rechtspraak blijkt dat de hoedanigheid van afhankelijkheid voortkomt uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat een familielid materieel wordt gesteund door een burger van de Unie of diens echtgenoot (HvJ, 9 januari 2007, C-1/05, Jia, punten 36-37).

Het is daarbij niet van belang waarom het familielid de steun nodig heeft, noch of het familielid zelf in staat zou zijn in zijn levensonderhoud te voorzien (HvJ, 18 juni 1987, 316/85, Lebon, punt 22).

Aangezien het een feitelijke situatie betreft, dient er steeds een beoordeling in concreto te gebeuren, teneinde na te gaan of het familielid gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften kan voorzien of voorziet (RvV nr. 134 902 van 11 december 2014).

Bij die beoordeling dient rekening gehouden te worden met verschillende factoren, zoals de mate van economische en/of fysieke afhankelijkheid, en de graad van verwantschap (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, Brussel, 3 april 2014, COM(2014) 210 final). Bijgevolg diende verwerende partij in casu de specifieke situatie van verzoeker te onderzoeken, om de afhankelijkheid van verzoeker te beoordelen.

De wet voorziet geen bewijsregeling, zodat het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarde van afhankelijkheid vrij is, doch hetgeen ook tot gevolg heeft dat verwerende partij discretionair oordeelt of het bewijs afdoende is geleverd (zie bv. RvV nr. 134 902 van 11 december 2014).

Welnu, in casu heeft verzoeker verschillende stukken voorgelegd teneinde aan te tonen dat hij ten laste is van zijn moeder en dhr. [S.].

Teneinde de afhankelijkheid in het land van herkomst aan te tonen, werden de stortingsbewijzen van de overgemaakte gelden voorgelegd.

Om de huidige afhankelijkheid aan te tonen werd onder meer de huurovereenkomst voorgelegd, teneinde aan te tonen dat verzoeker samenwoont met zijn moeder en stiefvader, en werd het bewijs van tenlasteneming bij het ziekenfonds door de stiefvader voorgelegd.

Desondanks besloot verwerende partij dat verzoeker op heden niet langer ten laste zou zijn van zijn stiefvader en moeder, op grond van de voorgelegde loonfiches van tijdelijke tewerkstelling gedurende een periode van augustus – oktober 2014, en op grond van niet nader gespecificeerde tewerkstelling ‘in de afgelopen maanden’.

Uit de beslissing blijkt echter niet of verwerende partij een onderzoek heeft gevoerd naar de specifieke situatie van verzoeker. Zo wordt geenszins beoordeeld of verzoeker, op grond van een eigen (tijdelijke) tewerkstelling en/of op grond van mogelijks andere criteria, wel in zijn eigen basisbehoeften kan voldoen.

Nergens blijkt of verwerende partij een beoordeling heeft gemaakt van het werkelijke inkomen dat verzoeker [...] genereert, noch ten belope van hoeveel maanden hij werkelijk tewerkgesteld was.

Geenszins blijkt of verwerende partij daarenboven het gehele gezinsinkomen heeft samengelegd, teneinde te beoordelen of er, desondanks eigen inkomen van verzoeker, geen afhankelijkheid zou zijn van zijn stiefvader of moeder.

Er kan met andere woorden niet opgemaakt worden of verwerende partij een beoordeling heeft gemaakt van de economische/fysieke afhankelijkheid van verzoeker van zijn stiefvader en moeder, evenmin of zij rekening heeft gehouden met de dichte graad van verwantschap (zijnde descendent in eerste rang).

Uw Raad oordeelde eerder dat uit de beslissing enerzijds moet blijken op welke stukken verwerende partij zich heeft gebaseerd, en anderzijds hoe verwerende partij daaruit afleidt dat er geen afhankelijkheid (meer) zou zijn (RvV nr. 131 227 van 13 oktober 2014):

“Wat het tweede motief van de bestreden beslissing betreft, namelijk dat de verzoekende partij op heden zelf over een inkomen zou beschikken zodat niet gesteld kan worden dat zij ten laste is van de referentiepersoon, blijkt uit de bestreden beslissing opnieuw niet op welke stukken de verwerende partij zich baseerde om tot deze conclusie te komen. Voor zover de verwerende partij zou doelen op de individuele rekening voor het jaar 2013 1062 euro verdiende, waaruit niet kan worden afgeleid dat zij niet meer ten laste zou zijn van haar moeder. Dergelijk laag bedrag op jaarbasis stelt de verzoekende partij niet in staat om in haar eigen onderhoud te voorzien. Verwerende partij laat tevens na aan te tonen dat er sprake zou zijn van een gewijzigde situatie en de verzoekende partij op heden niet meer ten laste zou zijn van de referentiepersoon, terwijl zij in de bestreden beslissing van het tegendeel lijkt uit te gaan. Voorts kan de Raad enkel rekening houden met de stukken die aan de verwerende partij kenbaar zijn gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing.”

In casu woont verzoeker wel degelijk samen met zijn stiefvader en moeder, heeft zijn stiefvader hem ten laste genomen bij het ziekenfonds, en heeft verzoeker zelfs slechts enkele maanden gewerkt.

Verzoeker kan uit de bestreden beslissing niet opmaken op grond waarvan en hoe verzoeker afleidt dat hij niet (meer) ten laste zou zijn van zijn stiefvader en moeder. De beslissing is kennelijk onredelijk.

Door geen beoordeling te maken van de specifieke situatie van verzoeker schendt verwerende partij daarenboven de zorgvuldigheidsplicht.

Bijgevolg is ook de motiveringsplicht geschonden (RvV nr. 131 227 van 13 oktober 2014).”

3.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar de bepalingen van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, immers gesteld dat verzoeker geen recht op verblijf als persoon ten laste van een Belgisch onderdaan kan laten gelden daar uit de door verzoeker voorgelegde stukken, meer specifiek zijn loonfiches, en de gegevens van de databank van de RSZ blijkt dat hij zelf over een inkomen beschikt. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten is gemotiveerd dat toepassing werd gemaakt van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en werd vastgesteld dat verzoekers legaal verblijf in België is verstrekt. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft van oordeel te zijn dat de motieven die aan de basis liggen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet deugdelijk zijn voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 40ter van deze wet. Voormelde wetsbepalingen voorzien dat een bloedverwant in neergaande lijn van een Belgisch onderdaan ook indien hij ouder is dan eenentwintig jaar een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden indien hij ten laste is van de Belgische onderdaan die hij begeleidt of vervoegt.

Wat betreft het begrip “ten laste” zoals voorzien in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet kan worden verwezen naar de interpretatie die het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) aan dit begrip heeft gegeven. Het Hof oordeelde reeds dat bij het onderzoek of een vreemdeling ten laste is van een familielid moet worden beoordeeld of deze vreemdeling gezien zijn economische en sociale toestand niet in staat is om in zijn basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat hij verzoekt om de hereniging met de referentiepersoon (cf. (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia; HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Reyes; HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman). In casu oordeelde verweerder dat verzoeker niet als ten laste van zijn Belgische stiefvader kan worden beschouwd aangezien hij zelf over een inkomen uit een tewerkstelling beschikt. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker met een door de Griekse autoriteiten afgegeven visum type C in juni 2013 naar Europa reisde, dat hij vanaf 28 september 2013 is tewerkgesteld als arbeider-keukenhulp en dat hij in de maanden augustus, september en oktober 2014 een netto-maandinkomen heeft dat hoger ligt dan 1200 euro. Er blijkt dan ook niet dat verweerder de door verzoeker aangebrachte stukken incorrect heeft beoordeeld en verkeerdelijk concludeerde dat verzoeker aangezien hij zelf een inkomen uit een tewerkstelling heeft niet kan worden beschouwd als een persoon die ten laste is van zijn Belgische stiefvader.

Verzoeker zet uiteen dat hij ook stukken aanbracht die aantonen dat zijn moeder hem geldsommen overmaakte toen hij nog in Nepal verbleef, doch gaat met dit betoog voorbij aan het gegeven dat deze stortingsbewijzen betrekking hebben op de periode voor mei 2013 en de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden een antwoord vormt op een verblijfsaanvraag die anderhalf jaar later – op 27 januari 2015 – werd ingediend en verweerder dient te oordelen of verzoeker op het ogenblik dat hij de vraag stelt om zich te voegen bij de Belgische referentiepersoon de facto afhankelijk is van deze persoon in zijn land van herkomst. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om nu verzoeker aantoonde dat hij op het ogenblik van zijn verblijfsaanvraag reeds gedurende maanden in zijn eigen onderhoud voorzag te oordelen dat “niet gesteld [kan] worden dat hij ten laste is van de referentiepersoon.” Het gegeven dat verzoeker onderdak kreeg bij zijn stiefvader en deze ervoor zorgde dat verzoeker over een ziektekostenverzekering beschikte doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Ook door te stellen dat niet blijkt dat verweerder effectief het werkelijke inkomen dat hij genereert heeft onderzocht of rekening heeft gehouden met het aantal maanden dat hij in werkelijkheid was tewerkgesteld toont verzoeker niet aan dat verweerders beoordeling van zijn situatie incorrect of kennelijk onredelijk is. Uit de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie

maanden kan daarenboven worden afgeleid dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de duur van verzoekers tewerkstelling (*“de afgelopen maanden”*). Er zijn ook geen redenen om aan te nemen dat verweerder verzoekers inkomen niet zou hebben in aanmerking genomen aangezien dit duidelijk blijkt uit de door verzoeker voorgelegde loonfiches waarnaar verweerder in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden expliciet verwijst. Aangezien verzoeker aantoonde in staat te zijn een inkomen te genereren dat moet toelaten in de eigen behoeften te voorzien kan voorts niet worden ingezien waarom verweerder het inkomen van zijn stiefvader en zijn moeder nog zou dienen te beoordelen.

Waar verweerder nog wijst op de nauwe verwantschapsband met zijn moeder en stiefvader moet worden benadrukt dat een verwantschapsband op zich niet volstaat om een recht op verblijf op basis van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te kunnen laten gelden. Daarenboven moet worden geduïd dat verzoeker die drieëntwintig jaar oud is en van wie niet blijkt dat hij enige beperking heeft er initieel niet voor opteerde om zijn moeder te vergezellen toen zij haar Belgische echtgenoot in België vervoegde, zodat ook niet blijkt dat de band tussen hem en zijn moeder en stiefvader van die aard is dat verweerder hieraan meer belang had dienen te hechten. Verzoeker maakt met zijn toelichting geenszins aannemelijk dat er sprake is van een economische en/of fysieke afhankelijkheid en verweerder zijn situatie niet correct inschatte.

De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Daarnaast moet worden opgemerkt dat de richtlijn 2004/38/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij kan de schending van artikel 3.2. van voormelde richtlijn dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

3.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK